

Sihirli Ruhların Doktoru

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Kasım 2020

İlahi bir düşün mecazi firarıdır yüreğin düştüğü tuzak ve sözcüklerin boynuma eşlik eden eli elbet duyulmazlığın hıçkırığı bir kesit ki ıssızlığı lime lime eden.

Düşünce ikliminde kambersiz sözcükler saklı muhafaza ettiğim yeminlerimde çöreklenmiş dolunay ve mevsimin iniltilerine şahidim artık hangi hükümse geç verilen hangi nida ise bir ağaca tırmanan kedi gibi tırnaklarımı geçirdiğim beyaz ve pürüzsüz kâğıdın dokunulmazlığında kah dokuyorum ilmek ilmek kah okunmanın verdiği haşmetli ayrıcalıkla adeta tüm evreni boyuyorum baştan ayağa.

Şerit değiştiren rüzgâr.

Sökün eden ölü yapraklar.

Ve en ölüsünden bir dürtü...

Açlığımı b/astırmayı öğrendim bir ömür ve susuzluk yemini ettim ben artık kaç asırsa susuz kaldığım iman gücümle içtim ben kana kana o var olmayan çağlayana bir sorumluluk yükleyip de disipline ettiğim iradem ve alt belleğimle tüm b/ölücü güçlere rest çektim...

Tabanları yanıyor şafağın.

Sözcükler taarruzda ve içimde salınan binlerce teyakuz ve ben gecenin ritmini tutuyorum ve düş dehlizinde gidip geliyorum salkım söğütlere uğrayan bir kuş gibi.

Ürkek bir nidanın esaretindeyim üstelik cesaret addedilen.

Ve cesedimi kimse bulamayacak elbet akıllarına gelmezse masa üstündeki hangi ikon olduğumu tahmin dahi edemezler.

Ruhumdaki kavisler.

Yüreğimdeki çekmeceler.

Çekincelerimi de öldürdüm sonunda ve idolüm iken aşk ve huzur üstelik ikisinin de bir arada barınamayacağını bilsem bile iliklerime kadar aşk ile doluyorum ve iliklerime kadar huzursuzluğun verdiği rehavetle boş kâğıda atıyorum içimde tükenmek bilmeyen ses bombalarını.

Derken altına imzama atmadan parmak basıyorum evrenin tüm cehaletini üstlenmiş olmanın verdiği ayrıcalıkla doymuyorum asla da doymayacağım: bilgiye ve hüzne ve aşk ve set çektığım hangi duyguysa ve ördüğüm duvarlar.

Latife yapmaktan ziyade istişare ediyorum Tanrı ile.

Allah katında kabul görmek ama öncesinde daha da çok acıdan nasiplenmek ve sözcüklerimi doldurduğum o devasa sürahide yüzmek adına boğulmanın verdiği coşku ile kendi ellerimle asılıyorum darağacına ve Yalom iken sihirli ruhların doktoru biliyorum de Aşkın Celladının kimyasının kimde saklı olduğunu...

Yıllarımı verdiğim amfiler.

Yol olmuşken okul döneminde arşınladığım o devasa kampüs ve şakıyan bilgiler ve aşkın uzamında şerh düştüğüm bir ıssızlık öncesinde dünyanın en sosyal insanı olmanın verdiği ayrıcalıkla yeri geldiğinde bölümdeki hocalarıma ve profesörlere kafa tuttuğum...

Oysaki çelimsiz bir akademisyen olma yolunda at koşturduğum.

Sözcükler iksirim.

Sözcükler zehrim.

Yüreğimse asla manda yüreği değilken kalbim sadece tekil kişilik yüklemelerimde bir emir kipi olmanın verdiği ayrıcalık ve haysiyet ile.

İmha etmişken yarınları.

Dünümde saklı iken günüm.

Şimdi her günü yarın ve her yarım elmayı bir elma bahçesi gibi gördüğüm ve dualarım yükselirken gök kubbeye asla da şerit değiştirmedığım bir yol ve İlahi sancının gelip nihayetinde beni bulduğu benimse ruhumu ufka saldıgım sonunda Rabbimle baş başa kaldığım her anda saklı iken huzur ve mutluluk.

Lakin görünmez mealidir yüreğimi kolaçan eden.

Bilinmezliğin de sıra dışı ihbarı elbet içimdeki sayaç bir anlık durup sonra da kaldığı yerden devam ederken.

Hangi mıntıkada saklı isem?

Ve mermim kalmamışken.

Elbet imtina ettiğim binlerce duygu ve ikmali dünün ve ihbarı günün ve yarınının daha şimdiden idamı.

İdame ettiğim nasıl bir hayatsa.

İhmal ettiğim hangi canlı ise.

Nihayetinde firar ettim kozamdan ve ipek ellerinde gölgelerin aslında bir gölgemin de olmadığını fark etmişken...

Sıra dışı imlerim sıra dışı sefil benliğim ve sıradan insanlara bile sıra dışılığımı yansıtırken aslında sırtan bir gök ikonu aslında ayaklarım yere basarken uçmanın meali elbet konduğum bir duygudan bir yüreğe sektiğim aslında duran yüreğimden şimdilerde yazarak intikamımı aldığım.

Uyumak ya da uymak.

Bir harfın ihlali iken sıradanlaşmak.

Ve kimse kulp takan belki de kupa kızı asla haz etmediğim yine de çocukken açtığım fallarda kendimi daha o zamandan kandırdığım ve dik bir acı iken dik başlı martavallardan uzak kalıp dik açıda şekillenen benliğim.

Disipline ettiğim kimliğim ve kimi zaman radara yakalandığım ve duygu aşımından ceza yiyip tüm ömrü parmaklıklar altında geçirdiğim şimdilerde hücre hapsine dönen yaşantım ve üç kural:

Temizlik.

Maske.

Mesafe.

Biri dışında tüm ömre yaydığım adeta bir ibadet.

Temiz kalmaksa o mesafe ve maske takmaksa işte tek yapamadığım belki de bu yüzden tiyatro sahnesinden indirildiğim ve hayatın her sahnesinde aynı insan olmanın verdiği kâh öz güven kâh kiminin de ön yargısı derken hayatın en öndeki koltuğuna oturup içimi dikizlediğim.

Randıman kaybettiğim elbet.

İhtiva eden binlerce hayali de uzay çöplüğüne bıraktığım...

Belki de idolüm iken Yalom ve psikanalizin duayeni iken endamlı bir yolculuk iken içimde damga vurduğum.

Bir danışman olmanın hayali ile uçuşa geçtiğim psikoloji ve ayrıcalıklı bildiğim tüm uzman psikologların iç yüzünü gördüğüm okulun soğuk ve uzun koridorlarında bilfil uzman bir psikolog olmanın hayali ile kaç yılımı adanmışken bu bilim dalına.

Ve ben dalımda henüz olgunlaşmamışken yerçekimine yenik düşüp de aslında başıma atılan taşın isabet edip de beni yere düşürdüğü ve ham bir elma olmanın verdiği acıyla kendimi doyurmaktan ve mutluluktan men ettiğim...

O gösterge.

Şehla gözleri bilginin.

Bense kaptan köşkünde işinin erbabı bir kaptan olma özlemiyle gemimi terk etmeyeceğimin sinyallerini versem de gemiyi ilk terk edenin ben olduğu gerçeğini de korkusuzca dile getirirken defalarca.

Sırça köşküme yıkılmışken.

Gemimse defalarca batıp sulara karışmışken.

Ve ben hala bin bir dereden su getirip içimdeki yel değirmeninde öğütürken ömrümü.

Farkındalık geliştirmek adına.

Hizaya sokmaksa ruhumu...

Ve işte asker adımlarında bu disiplinin en çok hatta sadece kendimin emir eri olmanın verdiği ayrıcalığa rağmen emir aldığım hangi makamsa batıl bir rotada değil atıl bir yürekle rüzgâra kapıldığım nihayetinde ruhumu azat etmenin verdiği huzurla kapılmış giderken rüzgâra ve o rüzgâr sayesinde ferahladığım ve yazmanın müridi bir kelamla içli dışlı kendime olan yolculuğumda da yavaş yavaş yol alırken...

İmla özürlü bir gezegen madem.

Sevme özürlü bir insanlık iken aklımın almadığı.

Ve sözcüklerle ördüğüm bir kafes ve özgür kalmanın adı iken en çok hatta sadece kendime sitem edip sirenleri susmak bilmeyen duygularım elbet acil çıkış kapısı iken bir boş kâğıda kapaklanıp suni teneffüs ile hayata döndürdüğüm sözcükler belki de ölü iklimden düşen payıma ve ben köküme sınıksız bağlı iken...

Bir ardıç kuşu misal.

Ya da Zümrüdüanka.

Yalın gözükken bir ömrün de devasa dalgaları ve günümü değil ömrümü sonlandırma ihtimali ile yüz yüze gelip bir de yüz göz olmuşken ölümle...

Bir hiçliği sonlandıran o içlik.

Dış ses ve de dış faktörler iken etki-tepki mekanizmasında ben hala dünde kalan özlemimle bir psikolog edası ile yaptığım o içerik analizi ve normal ile anormal arasındaki o ince çizgide yürürken her birimiz bağlı olduğum bir hürmet ve de asalet elbet öykündüğüm bilginin iz düşümünde bilmekle bildirmek arasında gidip geldiğim ve huzura dönük yüzü ile yazma ediminde yürüdüğüm o yıldızlı ve yaldızlı yol...